

megen vægt på en styrkelse af Fællesskabets institutioner og den europæiske parlamentariske kontrol og medansvar.

4. Frankrig.

De to største partier på venstrefløjen er det kommunistiske parti (der opnåede 20 pct. af de afgivne stemmer ved valget til den franske nationalforsamling i juni 1968) og det socialistiske parti (der sammen med bl. a. de radikale ved valget i 1968 deltog i „Federation de la gauche“ der fik 16,5 pct. af stemmerne):

Holdningen til Europaproblemerne har hidtil været ét af de områder, hvor forskellen mellem de to partiers politiske linje har været mest markant; det kommunistiske parti har skarpt kritiseret EF som „en lukket økonomisk blok“, „trusternes fællesmarked“ og en faktor, der bidrager til Europas deling, men har dog samtidig accepteret fællesmarkedet som en kendsgerning og ønsket repræsentation i EFs organer, herunder parlamentet. Det socialistiske parti har til stadighed indtaget en meget positiv holdning til de vesteuropæiske samarbejdsbestrebelse under fremhævelse af ønsket om at bidrage til at påvirke fællesmarkedets udvikling ud fra socialistiske ideer og med understregning af venstrefløjens vilje til ikke at lade sig berøve muligheden for at udvide den offentlige sektor i Frankrig — en mulighed, siges det i det socialistiske partiprogram, der ikke udelukkes af Romtraktaten.

I den allerseneste tid er der imidlertid efter langvarige forhandlinger opnået enighed mellem det socialistiske og det kommunistiske parti om et såkaldt „fælles regeringsprogram“, der omfatter en fælles aftalt holdning til EF. Under forudsætning af, at programmet godkendes af de respektive partikongresser, vil det danne grundlag for en eventuel socialistisk-kommunistisk regerings politik i tilfælde af, at venstrefløjen skulle vinde det næste franske valg.

Om Europaproblemerne siges det ifølge den franske presses referater i programmet, at venstrefløjen agter at deltage i EFs samarbejde, institutioner og fælles politik. Formålet hermed skal være at befri EF for „kapitalistisk indlydelse“ og at „demokratisere EFs institutioner“. Det fremhæves i programmet, at deltagelsen i den euro-

pæiske samarbejdsproces ikke må hindre den franske venstrefløj i at gennemføre de forholdsregler, som den finder nødvendige for landets udvikling.

PSU (Parti socialiste unifié, der opnåede 4 pct. af stemmerne i 1968), der ligger til venstre for det socialistiske parti og generelt forsøger at kanalisere ideerne fra maj 1968, tager afstand fra „trusternes Europa“ og går ind for et „socialistisk Europa“ og en eller anden form for sammenlægning af de øst- og vesteuropæiske økonomiske samarbejdsorganisationer.

Det radikale parti (Parti radical socialiste) har en særdeles positiv indstilling til EF med en stærk tendens i retning af supranationalitet og politisk integration. Partiet er i øjeblikket splittet i en fløj, der forhandler om fælles optræden med socialister og kommunister, og en fløj, der orienterer sig mod Lecanquets demokratiske centrumparti.

En oversigt over de Europa-politiske synspunkter inden for Gaullistpartiet UDR, Giscard d'Estaings parti de uafhængige republikanere, Duhamels parti Centre démocrate et progres samt Lecanquets parti Le centre démocrate må tage udgangspunkt i den situation, der forelå, medens de Gaulle endnu var ved magten og der kun bestod ét centrumparti omfattende de to sidstnævnte nu adskilte partier.

Indtil 1969 bestod der en ret klar skillelinje mellem på den ene side UDR og på den anden side de uafhængige republikanere og centrumpartiet, men efter Pompidous overtagelse af præsidentposten i sommeren 1969 er der sket en ændring i denne situation. Gaullistpartiet, de uafhængige republikanere og Duhamels parti, som alle har del i regeringsmagten, har fundet frem til en fælles modus vivendi. Selv om der fortsat utvivlsomt gør sig mere integrationistiske tendenser gældende i de to støttepartier end i Gaullistpartiet, kan man dog stort set sammenfatte deres holdning som følger:

- opretholdelse af EFs hidtidige resultater
- udbygning af den økonomiske integration først og fremmest med henblik på skabelse af en økonomisk union i løbet af en 10års periode
- afvisning af en styrkelse af EFs institutioner i føderal retning, men støtte til skabelse af en europæisk konføderation